

Arrest

nr. 73 862 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 25 juli 2005 België binnen en dient op 26 juli 2005 een asielaanvraag in.

Op 3 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 november 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 13 januari 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 20 maart 2007 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing waarbij het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen.

Op 15 mei 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 28 juli 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 18 649 van 14 november 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Verzoeker dient in 2008 en 2009 nog meerdere asielaanvragen in.

Op 3 augustus 2009 dient verzoeker een elfde asielaanvraag in.

Op 29 september 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 november 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 2 oktober 2009 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen gevolg geeft aan de oproeping zodat hij geacht wordt afstand te doen van zijn asielaanvraag.

Op 2 oktober 2009 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hiertegen stelt verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij brief van 18 november 2009 brengt de Dienst Vreemdelingenzaken de Raad op de hoogte dat het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 2 oktober 2009 wordt ingetrokken. Bij arrest nr. 36 707 van 6 januari 2010 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Op 19 oktober 2009 dient verzoeker een twaalfde asielaanvraag in.

Op 22 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 oktober 2009 dient verzoeker een dertiende asielaanvraag in.

Op 12 november 2009 dient verzoeker in het Groothertogdom Luxemburg een asielaanvraag in.

Op 18 december 2009 richten de Luxemburgse autoriteiten een terugnameverzoek aan België in toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 21 december 2009 dient verzoeker een veertiende asielaanvraag in. Op 8 februari 2010 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag *d.d.* 21 december 2009 wordt geannuleerd gezien verzoekers vorige asielaanvraag nog openstaat.

Op 28 december 2009 richten de Belgische autoriteiten een schrijven aan het Groothertogdom Luxemburg waarin zij akkoord gaan met de terugname van verzoeker overeenkomstig artikel 4.5 van de Dublin-II-verordening.

Op 8 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Verzoeker dient op 16 februari 2010 een vijftiende asielaanvraag in.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 2 maart 2010 dient verzoeker een zestiende asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 9 maart 2010 dient verzoeker een zeventiende asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 15 maart 2010 dient verzoeker een achttiende asielaanvraag in. Op 22 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 20 mei 2010 dient verzoeker een negentiende asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.09.2009 werd ingediend en op 13.11.2009 door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene beweert dat zijn Iraakse identiteitsdocumenten verloren zijn geraakt bij zijn vlucht uit zijn land van herkomst, betrokkene legt hiervan geen bewijs voor, noch heeft betrokkene zich gewend tot de Iraakse ambassade voor het bekomen van nieuwe identiteitsdocumenten.

Betrokkenes advocaat had zich eventueel kunnen beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de destijds lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de afstand van de asielaanvraag door betrokkene op 02.10.2009. Bovendien stelt de RVV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2010 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)"

Op 27 oktober 2010 dient verzoeker een twintigste asielaanvraag in.

Op 23 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 17 december 2010 dient verzoeker een eenentwintigste asielaanvraag in.

Op 18 maart 2011 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid mee aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen gevolg geeft aan de oproeping zodat hij geacht wordt afstand te doen van zijn asielaanvraag.

Op 18 maart 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 25 oktober 2011 wordt de bestreden beslissing van 21 september 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (model B bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).*
 - *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van inoverwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 20/05/2010*
 - *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12/10/2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.*

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een eerste, tweede en derde middel aan die luiden als volgt:

"A. Inbreuk op de instructies van 19.07.2009 inzake de toepassing van het ouder artikel 9,3° lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 29.09.2009 op het ogenblik van de regularisatiecampagne die liep tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 op grond van de instructies van 19.07.2009.

In zijn regularisatieaanvraag van 29.09.2009 heeft verzoeker zich beroepend op de langdurige asielpprocedure vermits verzoeker reeds in BELGIE verbleef vanaf 26.07.2005.

Verzoeker heeft uitdrukkelijk verwezen naar criterium A. Langdurige asielpprocedure, punt 1.1 van de voorwaarden, nl.: vreemdelingen met een onredelijk lange asielpprocedure van drie jaar (voor gezinnen met schoolgaande kinderen) of vier jaar (voor alleenstaanden, andere gezinnen).

Vermits verzoeker sinds 26.07.2005 in BELGIE verbleef en er in zijn asielpprocedure door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen een eindbeslissing werd genomen op 02.10.2009 verbleef verzoeker ruim vier jaar in BELGIE gedurende de asielpprocedure.

Op grond van het criterium langdurige asielpprocedure 1.1 heeft verzoeker recht op een regularisatie.

De regularisatie instructies van 19.07.2009 voorzien in hoofdstuk II. Procedure, 2° lid, de algemene voorwaarden voor het indienen van de aanvraag.

Hoofdstuk II, 2° lid, punt 3 handelt over de identiteitsdocumenten die meegedeeld moeten worden samen met de regularisatieaanvraag.

Er wordt gesteld dat de regularisatieaanvraag moet beantwoorden aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid.

Lid 3 heeft betrekking op de identiteitsdocumenten die meegedeeld moeten worden opdat de regularisatieaanvraag ontvankelijk zou zijn.

In lid 3 wordt gesteld:

- *Principe: paspoort, daarmee gelijkgestelde reistitel, nationale identiteitskaart (niet noodzakelijk geldig).*
- *Uitzondering: asielzoekers waarvan de procedure lopende is (inclusief beroep bij de Raad van State) of personen die bewijs aanbrengen van de onmogelijkheid om de vereiste documenten te verkrijgen.*

Verzoeker voldeed volledig aan de ontvankelijkheidsvereisten vermits hij op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag voldeed aan de algemene voorwaarden voor de indiening van de aanvraag zodat zijn regularisatieaanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden.

Verzoeker heeft de regularisatieaanvraag ingediend op het ogenblik dat zijn asielpprocedure lopende was zodat hij viel onder de uitzondering i.v.m. de meedeling van de identiteitsdocumenten.

Verder wordt in de instructies van 19.07.2009 nergens gesteld dat, identiteitsdocumenten moeten meegedeeld worden in de loop van de hangende regularisatieaanvraag, vanaf het ogenblik dat de asielpprocedure zou eindigen

Nergens wordt in de instructies van 19.07.2009 gesteld dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk moet verklaard worden wanneer, hangende de asielpprocedure, de aanvrager geen identiteitsdocumenten meedeelt vanaf het ogenblik dat de asielpprocedure geëindigd is.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook foutief.”

“B. Schending van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een bestuurshandeling. Schending van de materiële motiveringsplicht:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk dient verklaard te worden omdat de aanvraag niet vergezeld was van een kopij van het internationale erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopij van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarden op grond van artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker is van mening dat er in de beslissing ten onrechte verwezen wordt naar artikel 9bis §1 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker heeft de regularisatieaanvraag ingediend op grond van de instructies van 19.07.2009 en hij heeft het typeformulier – regularisatieaanvraag verzonden samen met zijn aangetekende regularisatieaanvraag.

De regularisatie instructies van 19.07.2009 betreffen een uitzonderlijke procedure met eigen criteria en eigen procedurevoorwaarden, waaronder, zoals reeds hoger gesteld, de voorwaarden voor de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook foutief vermits ze enkel en alleen verwijst naar artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980.”

“C. Inbreuk op artikel 9bis§1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980:

Voor het geval dat artikel 9bis§1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 toch toepasselijk zou zijn op de regularisatieaanvraag van 29.09.2009 van verzoeker, is verzoeker van mening dat artikel 9bis§1 van deze wet foutief wordt toegepast en de motivering van de bestreden beslissing foutief is.

In artikel 9bis§1 wordt gesteld dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen.

Op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag was verzoeker een asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen.

In artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt nergens gesteld dat de regularisatieaanvrager verplicht is om een identiteitsdocument mee te delen vanaf het ogenblik dat de asielaanvraag is afgesloten.

In de bestreden beslissing wordt dus een voorwaarde toegevoegd aan de uitzondering die voorzien is in artikel 9bis in fine.”

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers eerste middel onontvankelijk, minstens niet ernstig is. Volgens de verwerende partij kan verzoeker immers niet dienstig een schending voorhouden van de instructie van 19 juli 2009, daar deze vernietigd werd door de Raad van State.

Verwijzend naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vervolgt de verwerende partij dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen doen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is. Volgens de verwerende partij verwacht verzoeker de gegrondheidsfase met de ontvankelijkheidsfase. Verzoekers kritiek spitst zich immers toe op de gegrondheidsfase, wat *in casu* niet dienstig is.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij kent verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker beperkt zich verder tot een loutere bewering waar hij stelt dat de beslissing niet mocht verwijzen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet daar hij zich heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009.

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 augustus 2009 een elfde asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker op 29 september 2009 een aanvraag om

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De verwerende partij stelt voorts dat er op 2 oktober 2009 een afstand van asielaanvraag werd vastgesteld en dat verzoekers asielaanvraag werd afgesloten. Op 21 september 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk bevonden.

Verwijzend naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 33-34), merkt de verwerende partij op dat het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verwerende partij wijst er tevens op dat het bestuur de situatie in aanmerking dient te nemen zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Aangezien verzoekers asielaanvraag op het moment dat de beslissing werd genomen niet meer hangende was, voldoet verzoeker niet meer aan de documentaire vrijstelling zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij betwist verzoeker dit gegeven niet, maar stelt dat er zo een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet en dat de ontvankelijkheid en toelaatbaarheid van een procedure dienen beoordeeld te worden op het moment dat de aanvraag wordt ingediend.

De verwerende partij benadrukt dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager zelf rust. Volgens de verwerende partij vraagt verzoeker immers een gunst, met name een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren en alsnog een identiteitsdocument voor te leggen.

De verwerende partij merkt ten slotte op dat de Raad, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid, slechts rekening kan houden met de stukken die ter beschikking waren van het bestuur op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De verwerende partij besluit dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle relevante elementen, deze correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Volgens de verwerende partij wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet aangetoond door verzoeker.

2.3 Gelet op de nauwe samenhang van de drie door verzoeker aangevoerde middelen, behandelt de Raad ze samen.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu hij deze in een eerste, tweede en derde middel aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft en dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is.

De verwerende partij dient dus, vooraleer de door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde buitengewone omstandigheden te onderzoeken, te verifiëren of verzoeker bij zijn aanvraag een identiteitsdocument heeft gevoegd.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet-ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoeker betwist niet dat hij zich in zijn aanvraag van 29 september 2009 niet heeft beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet om geen identiteitsdocumenten te moeten voorleggen. Waar verzoeker dus aanvoert dat hij zijn aanvraag heeft *“ingediend op het ogenblik dat zijn asielprocedure lopende was zodat hij viel onder de uitzondering”* is dit een redenering *post factum* die hij niet heeft aangevoerd in zijn aanvraag. De bewijslast dat een aanvrager voldoet aan de vrijstellingsvoorwaarde vermeld in artikel 9bis, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet ligt bij de aanvrager zelf.

Verzoeker vervolgt dat nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet of in de instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wordt gestipuleerd dat het in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorgeschreven identiteitsdocument moet worden overgemaakt nadat de asielprocedure is afgesloten. De Raad merkt op dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker veronderstelt, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing en niet op het moment van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 17 januari 2007, nr. 166.829; RvS 20 september 2007, nr. 174.686; RvS 5 oktober 2007, nr. 175.426 inzake het tijdstip van het beoordelen van de buitengewone omstandigheden en RvV 23 maart 2010, nr. 40.613; RvV 29 april 2010, nr. 42.570 voor wat betreft het tijdstip van het beoordelen van de identiteitsdocumenten). De gemachtigde van de staatssecretaris kon de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde bijgevolg beoordelen ten tijde van het nemen van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf, met name op 21 september 2010. Op dat moment was verzoekers elfde asielprocedure volledig afgerond en kon de gemachtigde hier als dusdanig naar verwijzen. Volledigheidshalve wordt hieraan toegevoegd dat op dat moment evenmin een andere asielaanvraag van verzoeker hangende was.

Verzoeker is ten slotte de mening toegedaan dat er in de eerste bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, aangezien hij een regularisatieaanvraag heeft ingediend op grond van de instructie van 19 juli 2009. De Raad wijst er dienaangaande op dat de omstandigheid dat verzoeker zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft beroepen op de instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geen afbreuk doet aan het feit dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet de relevante rechtsregel vormt voor een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen. In de regularisatieaanvraag van 29 september 2009 wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld dat het *in casu* gaat om een *“aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis van de vreemdelingenwet.”*

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij in zijn regularisatieaanvraag uitdrukkelijk heeft verwezen naar het criterium 1.1 van de instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, met name vreemdelingen met een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families). Verzoeker stelt dat hij op grond van dit criterium recht heeft op een regularisatie. Daargelaten het feit dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich bij zijn regularisatieaanvraag *d.d.* 29 september 2009 expliciet heeft beroepen op het criterium 1.1 van de instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat deze opmerking louter betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag en *in casu* niet ter zake doet, nu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard en de gegrondheid niet aan de orde is. Bovendien is deze instructie vernietigd door de Raad van State bij arrest nr.198.769 van 9 december 2009, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9*bis*, § 1 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

2.3.2 Verzoeker voert geen middelen aan die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET